

Az apja rohant végig a hídon, hamar a híd végéhez ért, körülnézett, Bálint újra lemerült, felbukkant.

A jégtáblák jöttek, nyikorogtak a nyers akácgerendák, roppant a tölgy-padló. Mindent sodort a víz.

— Várjál, fiam, megyek!

Járó László nem ugrott a vízbe, a legszélső gerendán lecsúszott, ráállt egy széles jégtáblára. A partról még látták, hogy el is érte Bálintot, megfogta a kezét... Aztán roppant a jégtábla.

Járó Sándor akkor érkezett lovas szekérrel a partra. Öt hordó benzint hozott.

A ladikhoz leghamarabb Angyal Sándor és a tiszteletes úr rohantak. De akkorra annyi volt már a Szamoson a jég, hogy nem lehetett evezni.

Délre harangoztak, mikor az első gerendát a híd végéről leszakította a jeges ár. A parton az emberek tanácstalanul álltak, feljebb a töltésen pára-felhőt fújt magából a két habosra izzadt ló.

(Vége.)

ZOLTÁNFY ISTVÁN: RÉSZLET A TRIPTICHONBÓL